Ч. 185. Пятниця 3 вересня (21 серпня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

По повороті Цїсаря. — До ситуациї. — Положене в Греции. — Криза в сербскім кабінетї. — Нові ревеляциї Бурцева.

Є. Вел. Цїсар вислав до намістника Тиролю відручне письмо, в котрім висказує сердешну подяку за красні днї, котрі позістануть на завсїгди в его памяти.

„Karslb. Tagbl." помістив депешу президента швайцарского союза Денкера, котрий тепер перебуває в Карльсбадї на курациї, вислану до Цїсаря Франц Йосифа на пароход „Цїсарева Єлисавета" в Роршах. Президент висказує подяку за гостину і виявлену в той спосіб симпатию Монарха та желає цїсареви многих лїт житя для добра народів Австриї і дружних відносин до Швайцариї. На то відповів Цїсар телєґрафічно рівнож з подякою і желанями для Швайцариї повного величавости розвитку.

Пос. Шустершіц, запитаний о вислїд послїдної конференциї, заявив, що то була лиш приватна виміна гадок і по оногдашній конференциї не змінило ся нїчого. Як би настала була яка зміна, то певно скликано би парляментарну комісию славяньскої униї. Тепер мають голос передовсїм партиї ческого сойму і богато зависить від того, чи удасть ся в ческім соймі дійти до якоїсь програми не говорячи вже о порозуміню.

З Праги доносять: Прагский видїл краєвий одержав письмо 26. серпня з повідомленем, що правительство наміряє скликати ческий сойм на другу половину вересня, а то на 18. вересня, на 6-недїльну сесию. На случай, коли би скликане ради державної у вчаснїйшім реченци показало ся відповідним, наступила би перерва в сесиї соймовій. Позаяк правительство домагало ся відповіди перед 30. серпня, видїл краєвий відповів зараз в тім дусї, що скликане сойму на довшу сесию приймає з радостию а що до реченця скликаня позіставляє рішене правительству.

Здає ся, що справа урухомленя ческого сойму а з ним і парляменту не піде так легко, як то можна було припускати по перших кроках акциї розпочатої дром Ґльомбіньским, а хто знає, чи може й цїла дотеперішна акция не позістане без успіху. Головний привід до того дали послїдні антические демонстрациї зі сторони Нїмцїв а відтак замикане ческих шкіл. Чехи занадто чутливі на такі справи і занадто завзяті, щоби не реаґувати на то безвзглядною опозициєю против правительства. Замкнене ческої школи в Просторні (Unterthemenau) до крайности обурило Чехів, бо в згаданій місцевости єсть дві третини жителїв Чехів та й школа відповідала всїм правним вимогам. Пос. Страньский, котрий недавно тому вернув з Просторні, сказав, що правительство вже давно не зробило так великої похибки як тепер, замикаючи ту школу. Будинок шкільний не лиш відповідав всїм вимогам, але можна его уважати просто за взірцевий. Дві третини шкіл в долїшній Австриї містять ся в гірших будинках. То поступоване правительства — каже пос. Страньский — виключає можливість якої небудь згоди. — Пос. Зілїнґер, котрий в сїй справі має нинї інтервенїювати у президента мінїстрів бар. Бінерта, має ему заявити, що з причини замкненя школи в Просторні ческі посли зривають з правительством всякі зносини.

Мимо всяких заперечень удержує ся таки чутка, що грецкий король Юрий наміряє зложити корону. До „Times-а" доносить в сїй справі з Петербурга: В урядових кругах думають, що абдикация грецкого короля небавком наступить. Грецка королева перебуває тепер у вел. кн. Константина і імовірно вже не верне до Греции.

Грецкий посол повідомив Порту, що новий кабінет грецкий буде вести дружну полїтику супротив Туреччини та буде старати ся о удержане добрих відносин.

З Білграду доносять: О вчерашній конференциї мінїстерияльний видано слїдуючий комунїкат: Мінїстер справедливости обставав при своїй димісиї, що спонукало також президента мінїстрів до уступленя. Остаточно пра-

---

4)

Дух з Нїнфи.

Істория з Кампанїї — Вольдемара Урбана.

(Дальше).

3.

О спаню серед таких обставин не було, розуміє ся, й бесїди а хоч я й зажмурив очи і лежав тихо, щоби бодай не перешкаджати молодому лїкареви, то все-таки менї привиджувало ся перепуджене, таємниче лице старої Мариуччї, як она говорила: „Побачила черця!" Від чого би то померла тота бідна, красна дівчина? — спитав я себе самого. Коли Цаккаріні сказав, що нема анї слїду якихсь познак пропасницї, то мусить прецї дати ся доказати якась инша причина смерти — а не треба прецї бути й лїкарем, щоби видїти, що тут нема пропасницї і хиба лиш якась уперта забобонність людий могла якийсь нещасливий случай брати в звязи з духом з Нїнфи. З нїчого прецї нїхто не вмирає. А може она й не вмерла?

— Чи ви спите? — спитав нараз Цаккаріні тихим голосом.

— Нї. Та й як тут спати — в такім положеню? — відповів.

— Будьте зовсїм тихо — шептав він дальше, щоби ми старої не розбудили, бо она готова знов повірити в духів та наробити крику. Послухайте, що я вам скажу, але не відзивайте ся анї словом. Мусите менї помочи а я мушу вам сказати, о що розходить ся, щоби ви могли помагати. Чуєте, що вам кажу?

— Чую. Отже що хочете?

Ми зачали шептати як два злочинцї з обави, щоби не збудити Мариуччу, котра, як ми то чули, злегка хропіла.

— Чи чули ви вже що про каталепсию?

— Що то єсть і до чого то тепер придало ся?

— Каталепсия то така хороба, що чоловік заковязне і нїби здає ся, що він помер; она лучає ся у зьвірят частїйше, у людий дуже рідко, може на мілїон случаїв один. Я тим займав ся, коли ще учив ся в Гайдельберзї. Саляманари, жаби, шарани, всї зьвірята, що на зиму засипляють, довів я штучно до каталепсиї або страхом або замороженем а відтак привів їх знов до житя. Особливо добре надають ся до таких досьвідів ропухи. Заковязлі ропухи держав я й шість місяцїв замкнені в пісковатім камени — у всїх инших родах каміня они гинуть — а они відтак знов ожили. Але наука ствердила, що так само й у чоловіка можуть спинити ся або щезнути всї прояви житя. Я міг би вам на то навести приміри, але то не має тепер нїякої цїли. Зроблю то пізнїйше, коли то вас буде інтересувати. Тепер можу вас лиш увірити, що такі случаї бувають і —

— Ви тої гадки, що й Пеппа лиш заковязла і здає ся лиш, що нїби то умерла?

— Тихо, тихенько! Ще не знаю нїчого, але здогад ставить менї обовязок ужити средств, які подає наука, а ви мусите менї при тім помагати.

— Я?!

— Розходить ся о то, щоби серце у дівчини зачало знов бити ся, а до того можна довести в той спосіб, що натирає ся добре підошви і долонї, що масує ся, значить ся, натирає ся в тім місци, де серце, потилицю і карк. Я вам то все покажу. Лиш тихо і осторожно. Маєте сїрнички? Розходить ся о то, щоби на якімсь місци на тїлї викликати чувство тепла.

Менї зразу подобала цїла тота справа трохи на якусь авантуру. Але коли лїкар зачав мене так дуже поважно і переконуючо поучати, то я таки набрав переконаня, що тут не розходить ся лиш о якийсь „інтересний случай", але о справдешну поміч, яку люди обовязані і повинні другим подавати.

Ми злїзли напомацки і осторожно по драбинї знов на долину. Я мав сїрнички в кишенї. Мариучча хропіла. Я засьвітив тихонько лямпу і ми взяли ся до роботи; лїкар натирав так осторожно і делїкатно, що остаточно і я так научив ся робити. Але довгий час, більше як годину не було нїякого успіху. Ми самі загріли ся при роботі так, що аж зіпріли, але померша все ще була студена. Я стратив вже був всю надію, але Цаккаріні еї не стратив.

вительство вручило королеви димісию цілого кабінету. Король покликав сейчас Пасича і Стояновича та повірив їм місию утвореня нового кабінету. Они одержали реченець 24 годин, щоби розважили ситуацию.

Бурцев розкриває знов „тайни" росийскої тайної поліциї. Він доказує, що якась Ющенкова з роду Ґерпґрос, котру давнійше уважано за найревнійшу дїятельку революцийної партиї, була через 15 лїт аґенткою провокаторкою і сотки людий видала на шибеницю. Она стояла в звязи з Азевом і пересидїла 11 місяців у вязници, щоби межи революционістами уходити за мученицю і тим більше позискати їх довірє. Ющенкова признає, що була аґенткою, але каже, що робила то з переконаня.

Новинки.

Львів, дня 2-го вересня 1909

— **Відкрите північного бігуна.** З Копенгаґи наспіла нині сензацийна вість, після котрої американьскому подорожникови Кукови удало ся відкрити північний бігун. Дотична вість, котру подає копенгаґске кoресп. бюро Ріцева, звучить: Пароход належачий до адміністрациї ґренляндскої кольонїї „Ганс Еґеде" переплив в полудне коло Лєрвік. Знаходячий ся на корабли інспектор для Ґренляндиї надіслав з Лєрвік до адміністрациї в Копенгаґї слїдуючу телеґраму: Знаходить ся тут на корабли американьский подорожник Кук, котрий в своїй подорожи до північного бігуна дня 21 цьвітня 1908 дійшов до бігуна. Др. Кук прибув в маю з Упернівік (в Ґреняндиї). Ескімоси в Йорку (ріг на Ґренляндиї) потверджують его оповіданє.

— **Про гостину Преосьв. Владики** перемиского Є. Е. еп. Чеховича доносить „Руслан": Радістно витали самбірскі парохіяни свого Владику Преосьв. еп. Чеховича, котрий прибув в навечеріє праздника і відпусту Успенія Пр. Діви Мариї в богослуженєм. Погода сприяла, тож тисячі народу заповнили церкву і площу в округ неї, щоби жертвувати себе і свої родини опіцї Пресьв. Діви, послухати наук свого архипастиря і одержати благословенє архієрейске. Подивляти треба було витревалість і невтомиму працю архієрея Преосьв. Чеховича, що серед спеки і величезної глоти, мимо свого віку відправляв торжественне богослуженє, научав та загрівав до любови. Представителї самбірскої громади з вдячностию проважали свого архієрея і з жалем прощали на двірци, висказуючи бажанє, щоби своєю опікою окружив Самбір та щоби Всевишній уділив Ему сил до частійшого навідуваня нашої церкви, славної чудесами Пр. Діви Мариї. На прощанє впали з уст Їх Преосьв. золоті слова висказані в відповіди на промову п. меценаса дра Крушиньского, „щоби кріпко і вірно стояти при своїй сьвятій церкві і обряді, та любови рідної мови". Слова сї глубоко врились в нашу память, бож сьвята віра і обряд, рідна мова, се наші дорогоцїнні скарби, котрі ми обовязані цїнити і ними гордитись, бож они є тим, що нас злучити може, та додати бодрости до праці для добра народу. — Згадати годить ся, що о. Рабій довершив бажанє самбірскої громади, побудував дім для сотрудників і служби церковної. Остає тепер до виповненя ще одно бажанє, приготованє основ під будову нової церкви, що довершити можуть наслідники. Дотеперішна церква не може помістити всїх вірних, тому вже тепер бачимо потребу розширеня еї і побудованє другої. Таке дїло не дасть ся довершити при бідности самбірских парохіян скоро, але є вказане придбати бодай площу, та підготовляти потрібне так, щоби бодай наслідники довершити могли дїло розпочате батьками і вшанувати память їх щирих змагань.

— **З зелїзниць.** Дирекция ц. к. зелїзниць державних подає до відомости: Дотепер отворена лише для руху особового і пакункового стация Вовків на шляху Львів-Вовків в округї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові зістала з днем 28 серпня 1909 отвореного також для руху товарового.

— **Ообкража церкви.** В громадї Кутисках товмацкого повіта паламар Олекса Семенків розбив замки в закристиї і комодї та забрав із скарбони около 400 К. готівкою і книжочку вкладкову на 82 К. Вахмайстер жандармериї вислїдив Семенкова і арештував его. Семенків признав ся до крадежі і показав, де сховав гроші.

— **З Тов. сьв. Ап. Петра** станиславівскої епархиї. Подає ся до відома, що загальні збори членів Тов. сьв. Ап. Петра станиславівскої еп. відбудуть ся в середу дня 18 вересня о год. 10 зглядно 11 перед полуднем в будинку духовної семінариї в Станиславові після звичайного порядку.

— **Зачинають собі помагати.** Наші селяни зачинають вже приходити до пізнаня, що лиш спільними силами можуть щось вдіяти і виборoти собі лучшу долю, не оглядаючись за вінку посторонну поміч. За примір такої спільної помочи може послужити слїдуючий факт: В селї Запитові коло Львова прийшло кількох сьвідомійших селян до пересьвідченя, що кориснійше єсть доставляти до Львова молоко і молочні продукти спільно, а не дотеперішним способом, так, що кожда господиня з'окрема їздила або ходила з кількома літрами молока до Львова, тратячи час за кілька сотиків зарібку. Тих кількох господарів скуповує отже тепер молоко від поодиноких селян та доставляє его гуртом до Львова. Спілка та єсть уже від місяця і має лише деякі трудности зі збутом молока, бо селянам тяжко приходить ся найти відповідне число відбирателів, так що мусять поки що обмежувати скількість доставлюваних продуктів. Звернули ся они отже до торговельного відділу при товаристві „Просьвіта" у Львові з просьбою о поміч в тій справі. Тою дорогою звертає ся тепер торговельний відділ до Львовян, особливож до львівских бурс і інститутів, що потребують більше молока, щоби зволили подати на руки торговельного відділу своє запотребованє на молоко. Много наших інститутів мусить побирати молоко і инші сільскі продукти від приватних пахтярів; колиж тепер самі селяни починають витворювати завязок кооперативної орґанізациї, то єсть нашим обовязком підперти їх в тих змаганях.

— **Про застрілене жінки жандармом** доносять з Бібрки: Дня 26 серпня в полудне вислала жандармска станиця в Бортниках жандарма Йосифа Вляхого до Добрівлян в цїли переведения докоджения в справі крадежі доконаної у доворця зелїзничого Петра Дамчука. Жандарм той пішов до Добрівлян і в неприсутности начальника громади зголосив ся у тогож заступника Андрія Польового а відтак оба пішли до дому підозріних о крадіж Гната Величка і Федя Коцовского. У Федя Коцовского не знайдено, що правда, річий походячих з тої крадежі, але зазвестіоновано богато предметів, належачих імовірно до скарбу зелїзничого, як шруби, ізолятори телеґрафічні, великий молот, кліщі і т. п., котрі сконфіскoвано. Заступник начальника громади, Польовий, пішов до села по фіру до перевезеня знайдених у Коцовского річий а жандарм Вляхи і син начальника громади, Володимир Медвідь пильнували сконфіскованих річий.

В тім часї Федя Коцовского і его жінки Настї не було дома а жандарм застав там пасерба Коцовского, Федя Сіряковского і Гната

Він все менї договорював, щоби я не переставав натирати а своїм приміром таки мене й заохочував. На дворі вже розвиднювало ся, зачинало свитати а крізь шпари в мурі і віконницях зачало добувати ся бліде сьвітло нового дня, аж ось — в мені від зворушеня аж кров застигла — я почув, як підошви померщої за чали огрівати ся. Я звернув зараз увагу лікаря на то, ми зачали з подвійною силою натирати і за кілька хвиль Пеппа отворила очи!

Мушу признати ся: в тій хвили, коли дівчина очи отворила, пішов мені мороз по тілі і мені здавало ся, що мушу втікати. Подібного чувства я ще нїколи не зазнав. Коли она подивила ся, то здавало ся як би то якийсь дух, очи еї споглядали так здивовані і змішані а все-таки так солоденько і любо та ніби по дитинячому, як колиб в неї вступив новий чар, нове житє.

Цаккарієі підніс еї зараз, казав їй віддихати, рушати ся, піднести руки. Она зрозуміла его, понимала що говорить і пробовала так робити — словом — прийшла до себе, жила.

Розуміє ся, що молодий лікар був гордий на свій успіх. Я видів, як єму очи сьвітили ся, его руки стали певнійші, цїла его вдача стала якась пановита. Нема що казати, що то піднимає духа, коли лікар якомусь чоловікови уратує житє, коли заверне то житє, котре вже втікало або на око таки вже й вгекло, але Цаккарієі став був такий, як колиб він якесь нове житє сотворив, мов би воскресив померщого а не лиш відтер непритомного. Я радував ся з цїлого серця его тріюмфом; він собі добре на него заслужив.

— Зробите менї ще одну ласку? — спитав він по хвили живо.

— Чому би нї? — відповів я — скоро лиш щось зможу.

— О, то дуже проста річ. Вертайте назад до Корі і принесіть менї сюди мою торбу з інструментами. Менї годі відступати ся від недужої. На дворі вже видко ся і дощ перестав падати. Коли будете вертати, можете наймити коні. А моїй мамі скажіть, о що розходить ся.

Я подивив ся на годинник. Було якраз по пятій. Щоби вернути до Корі, треба було іти що найменше дві години. Дорога бодай аж до гостинця була так зла, як лиш можна собі погадати. Хоч би я назад міг був більшу часть дороги й їхати, то все таки міг би я був тут назад станути не скорше аж о пів до девятої, коли не пізнійше. Я то сказав лікареви.

— То нічо — відповів він — все ще досить в пору вернете.

Отже я вибрав ся в дорогу. Коли я взяв ся отвирати деревляний замок в дверах, стара Маріучча пробудила ся і хвилинку дивила ся остовпілими очима на мене. Господь знає за кого і за що она мене мала в просоню, чи за злодія, чи вломника, чи за убийника, чи може за того духа з Нінфа.

— Madonna santissima — Пречиста Діво, ратуй нас! — замурмотїла она і перевернула ся назад на свою постіль.

— — — — — — — — — — —

Коли я вернув з торбою з інструментами в руцї, сьвітило сонце. Було вже трохи пізній ше, як то я перед тим був обчислив, бо матір Цаккаріеі'го випитуючи мене про сина, трохи задержала. Ще заким я дійшов до хати Маріуччі, побачив я, що там дуже оживило ся. Люди входили і виходили, постоювали коло хати, збили ся в громадку і слухали та шептали щось одні другим, вибалушували очи, мов би на якесь чудо дивили ся та хрестили ся.

— Жие! — чув я, як сказав якийсь старий селянин.

— Що? — відозвав ся якийсь молодий мужчина. — Померла! Я ще вчера вечером сам еї видів. Лежала така нежива як онтой камінь.

— Коли бо жие, коли бо жие? — сказав якийсь другий. — Кекко сам то казав. Він навіть говорив з нею. То молодий лікар з Корі привів еї знов до житя.

— Ходім, подивим ся! — відозвали ся наші і пустили ся до дверий.

Другі їх задержували. — Чи ви подуріли? Доктор заказав. Відступіть ся від дверий! Не вільно нікому заходити — відозвали ся якісь голоси з боку.

Якесь зворушене опанувало було людий. Цікавість, забобонність, обава викликали на мало інтелїґентних лицях селян якесь таке напружене, що аж дух в собі запирали. Може бути, що они собі гадали, що молодий лікар з Корі то якийсь сьвятий, котрий завів борбу з духом з Нінфа і вирвав від него его жертву, але може й гадали, що то якийсь злодюга, мантїй, чорт з пекла, котрий виробляє з молодою дівчиною небезпечні штуки. Люди очевидно не знали, що робити, чи его вбити, чи молити ся до него.

(Дальше буде).

Величка, котрі накладали в стодолї сїно, при чім Сїраковский грозив жандармови від часу до часу вилами і ганьбив словами. Жандарм Вляхи казав Сїраковскому nакласти вили на бік, але він не послухав.

Около 5 год. по полудни вернули Коцовскі з Ходорова; Коцовский віс в руках куплену в містї косу. Коцовскі побачивши жандарма і здогадуючись мабуть, о що їх підозрівають, почали викрикувати і заперечувати, мов би то в їх хатї були крадені річи. Підчас того стоячий на сїнї Сїраковский замахнув ся на жандарма вилами а Коцовский підходив щораз близше до него, хотячи недопустити, щоби жандарм міг свобідно рушати ся.

Коли завізваня жандарма, щоби напастники уступили ся, не помогли нічого, жандарм хотячи настрашити напастників і приготовити ся до оборони, виконав рух замком карабіновим, через що всунув набій до люфи. В тім часї Коцовскі обступили жандарма так, що він не міг анї взад поступити ся анї іти наперед а зловивши за карабін, зачали ним сїпати і викрикували. Хотячи освободити ся, жандарм сїпнув карабіном, внаслїдок чого він вистрілив а куля поцїлила Настю Коцовску в праву грудь. Ранена впала на землю а Вляхи хотів їй зараз рану завязати, але в тій хвили надбіг Максим Терещук з криком: Тримайте его, відберіть ему карабін і шаблю та убийте его, як він убив бабу!

Жандарм вчувши то, почав уступати ся, держачи карабін в поготівли а Федь Коцовский з пасербом Сїраковским наступали на него. Наконець удало ся їм звалити жандарма на землю. По хвили борби жандарм вирвав ся а коли напастники не хотїли карабін пустити, він добув шаблї і рубнув нею Федя Коцовского в руку і увільнив свій карабін. Але в тій самій хвили Сїраковский вдарив жандарма з заду так сильно, що той пустив шаблю а Сїраковский вхопив еї і побіг до села. Жандарм пішов тоді до начальника громади і повідомив команду жандармскої станиці в Бортниках. До Доброволян прийшли зараз командант і жандарм Войцїшин і відобрали знайдену в скрини Федя Коцовского шаблю жандарма Вляхиго а відтак арештували Федя Коцовского та Федя Сїраковского і відставили їх до суду повітового з Ходорові під закидом злочину публичного насильства. За той сам злочин буде відповідати також Максим Терещук. Настя Коцовска небавком по зраненю померла.

— † **Померли**: Стефанія Федак, донька бл. п. Григория і Фелїциї з Давидовичів Федаків, упокоїла ся в Самборі дня 30 с. м. в 18 ім р. житя. — У Львові помер др. Юлий Шумляньский, адміністрацийний референт в краев. Радї шкільній в 62-ім р. житя. — В Тернополи помер нагло Вінкентий Юськевич, старший управитель тамошного уряду податкового. — В Гребенові помер Тадей Чарнецкий, урядник львівского маґістрату, в 32-ім р. житя.

— **Виписи до ц. к. торговельної Академії** у Львові вже розпочали ся. Наука тревае 4 роки. На перший рік приймае ся учеників в укінченою IV кл. ґімн. або реальною а також учеників з III клясою школи видїлової, коли здадуть вступний іспит з викладової польскої мови і рахунків. Чесне виносить 40 К. — Вечірні курси три рази на тиждень по дві години розпічнуть ся в місяци жовтни. Виписи будуть назначені на конець вересня або початок жовтня. На першім курсї можна учитись поодинокої і подвійної бухгальтериї купецкої на другім курсї подвійної бухгальтериї банкової. Учасники так першого як і другого курсу можуть крім бухгальтериї учити ся купецкої рахунковости, кореспонденциї, векслевого права. За кождий предмет оплата виносить по 20 К. Специяльних условий принятя на сї курси нема. Удають ся тут люди ріжних званять, старі і молоді. Курс кінчить ся в марті. Сьвідоцтва з курсу не дістае нїхто. Іспитови з кождого поодинокого предмету (в марті) може піддати ся кождий (і той хто не ходив на курси) і з сего іспиту одержуе сьвідоцтво. Оплата при іспиті за кождий предмет по 16 К. — Звертаеть ся увагу, що іспит з рахунковости в Намістництві обіймае головно рахунковість в державних урядах (прим. в податкових урядах) і може придати ся лиш тим, що мають намір вступити до державної служби. Хто шукае місця в банках, товаришених, касах ощадности, в фірмах торговельних або промислових, сей мусить виказати ся іспитом в ц. к. Академії торговельній з подвійної бухгальтериї товарової, зглядно банкової.

Телеґрами.

Відень 2 вересня. Повне засїдане представителїв нїмецких партий відбуде ся в Лінцу не 5 але 4 с. м.

Відень 2 вересня. Дирекция полїциї віднесла ся до австро-угорского ґен. консуляту в Ню Йорцї в справі Фрімана арештованого там під закидом крадежі 119.000 К на почтї у Відни. Консулять потвердив, що Фрімана дійстно арештовано і додав, що з причини материялу доказового дальше его придержане буде неможливе. Полїция зажадала, щоби їй закомуніковано моменти обтяжаючі Фрімана, висоту квоти, яку при нім найдено, походжене еї а також евентуальний доказ „alibi“ Фрімана.

Тегеран 2 вересня. Вуйка бувшого шаха Неіба-ес-Салтанех, бувших міністрів: справ заграничних, скарбу і президента міністрів та 9 приклонників бувшого шаха засуджено заочно на вигнане на цїле житє. Часть засуджених знаходить ся в турецкім, часть в росийскім посольстві.

Торонто (Сполуч. Держави) 2 вересня. В парляментарнім будинку вибух огонь. Шкода виносить міліон долярів. Дах в однім крилї будинку завалив ся і впав до бібліотеки.

Курс львівский.

Дня 1-го вересня 1909.		Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		602·—	608·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		395·—	405·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		564·—	572·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5% преміов.		109·70	110·40
Банку гіпот $4^{1}/_{2}$%		99·10	99·80
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краев.		100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев. .		94·80	95·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		96·—	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.		96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.		94·50	95·20
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		97·40	98·10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$% . .		100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		93·50	94·20
Позичка краев. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		94·30	95·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.		93·30	94·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		116·—	122·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский	53·50	57·50
Угорскі черв. хреста	Курс віденьский	32·50	36·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	Курс віденьский	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор.	Курс віденьский	67·—	73·—
Базиліка 10 кор.	Курс віденьский	22·25	24·25
Joszif 4 кор.	Курс віденьский	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	Курс віденьский	9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·34	11·38
Рубель папeровий		2·53	2·54
100 марок нїмецких		117·40	117·60
Долар американьский		4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворец:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, **4·50**.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Бруховичь:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·20.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, **$3^{\underline{50}}$**, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, **3·40**, $10^{\underline{45}}$.

До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї)

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), **2·52**.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), **3·14**.
*) лиш до Винник

Поїзди льокальні.

До Бруховичь:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідае: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Нецопада. (Телефона ч. 537).